

**МІНІСТЕРСТВО ЮСТИЦІЇ
УКРАЇНИ**
Мін'юст

вул. Архітектора Городецького, 13, м. Київ, 01001
тел.: (044) 364-23-93, факс: (044) 271-17-83
E-mail: callcentre@ca.minjust.gov.ua,
themis@ca.minjust.gov.ua,
Web: <http://www.minjust.gov.ua>,
код згідно з ЄДРПОУ 00015622

**Міністерство молоді та
спорту України**

**Щодо листа Першого віце-прем'єр-міністра
України – Міністра енергетики України Дениса Шмигала
від 16 квітня 2026 року № 13918/1/1-26**

Міністерство юстиції України у зв'язку з листом Першого віце-прем'єр-міністра України – Міністра енергетики України Дениса Шмигала від 16 квітня 2026 року № 13918/1/1-26 (до звернення Комітету Верховної Ради України з питань молоді і спорту від 14 квітня 2026 року № 04-21/03-2026/81440) розглянуло проекти Законів України «Про спорт» (реєстр. № 15169 від 13 квітня 2026 року) (далі – проект Закону), «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо реалізації положень Закону України «Про спорт», (реєстр. № 15170 від 13 квітня 2026 року), «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реалізації положень Закону України «Про спорт» (реєстр. № 15171 від 13 квітня 2026 року), внесених на розгляд Верховної Ради України народними депутатами України Мотовиловцем А.В. та іншими, і повідомляє.

Щодо проекту Закону України «Про спорт» (реєстр. № 15169 від 13 квітня 2026 року) (далі – проект Закону).

1. Преамбулою проекту Закону пропонується передбачити, що цей Закон визначає загальні правові, організаційні, соціальні й економічні основи спорту, *права і обов'язки спортивних організацій та спортсменів*, основи фінансування спорту, у тому числі підтримку спортивних організацій, регулює суспільні відносини у створенні умов для розвитку спорту, встановлює принципи управління спортом в Україні, засади державної політики у сфері спорту.

Враховуючи усталену практику нормопроєктування, структура законопроекту повинна забезпечувати послідовне логічне викладення нормативних положень.

Водночас аналіз положень проекту Закону доводить, що в них не визначені права і обов'язки спортивних організацій та спортсменів.

У зв'язку з цим проект Закону в цій частині потребує доопрацювання.

2. Проектом Закону пропонується визначити загальні правові, організаційні, соціальні й економічні основи спорту, права і обов'язки

СЕД АСКОД
Міністерство юстиції України
№ 64113/5074-4-26/7.2.3 від 05.05.2026
Підписувач Кравченко Людмила Миколаївна
Сертифікат [382367105294AF970400000E26C70011A025804](#)
Дійсний з [12.08.2025 11:32:13](#) по [12.08.2026 11:32:13](#)

спортивних організацій та спортсменів, основи фінансування спорту, у тому числі підтримку спортивних організацій, врегулювати суспільні відносини у створенні умов для розвитку спорту, встановлює принципи управління спортом в Україні, засади державної політики у сфері спорту.

Разом з тим проєктом Закону, на нашу думку, пропонується врегулювати деякі правовідносини щодо здійснення публічною адміністрацією адміністративної процедури. Так, зокрема, проєктом Закону пропонується передбачити, що центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері спорту здійснює контроль за дотриманням спортивними організаціями умов надання фінансової підтримки за рахунок коштів державного бюджету в тому числі *приймає рішення щодо припинення такої підтримки* у разі їх недотримання у встановленому порядку (абзац десятий частини другої статті 7); заклад освіти набуває статусу закладу спеціалізованої освіти спортивного профілю із специфічними умовами навчання *за рішенням центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері спорту*, в порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України (частина друга статті 19); порядок проведення *державного нагляду (контролю)* за ринком послуг у сфері спорту, критерії оцінювання якості послуг у сфері спорту та безпечності спортивної інфраструктури, а також вимоги до підготовки фахівців у сфері спорту затверджується Кабінетом Міністрів України (частина четверта статті 28); тренер *набуває право* на здійснення професійної діяльності з надання послуг у сфері спорту з дня його внесення до системи «Цифровий спорт» у статусі тренера, що здійснює професійну діяльність з надання послуг у сфері спорту (частина перша статті 30).

У свою чергу звертаємо увагу, що базовим Законом України, який регулює відносини органів виконавчої влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, їх посадових осіб, інших суб'єктів, які відповідно до закону уповноважені здійснювати функції публічної адміністрації, з фізичними та юридичними особами щодо розгляду і вирішення адміністративних справ шляхом прийняття та виконання адміністративних актів, є Закон України «Про адміністративну процедуру» (далі – ЗАП).

Враховуючи зазначене, а також з метою узгодження проєкту Закону з положеннями ЗАП та поширення дії останнього на відповідні правовідносини, які передбачається врегулювати проєктом Закону, пропонуємо доопрацювати проєкт Закону на предмет відображення в ньому норм, що відносини щодо прийняття, набрання чинності, оскарження в адміністративному порядку, виконання, припинення дії адміністративних актів, які є адміністративними актами в розумінні Закону України «Про адміністративну процедуру» та приймаються відповідно до цього Закону, регулюються Законом України «Про адміністративну процедуру» з урахуванням особливостей, визначених цим Законом.

3. Проектом Закону пропонується, зокрема, унормувати питання діяльності громадських об'єднань спортивної спрямованості, визначивши їх правовий статус, як громадських об'єднань, особливості організації діяльності, організаційної структури, членства, завдань таких об'єднань.

Так, згідно з проектом Закону громадське об'єднання спортивної спрямованості – це громадська організація, яка створюється з метою реалізації та захисту громадянами прав і свобод у сфері спорту, задоволення потреб його членів у зазначеній сфері та розвитку окремих видів, напрямів спорту. Проектом Закону передбачено створення та функціонування спортивних організацій зі статусом громадських об'єднань, зокрема, спортивних федерацій, спортивних федерацій осіб з інвалідністю, громадських об'єднань спортивної спрямованості, Національного олімпійського комітету України, спортивного комітету України, Національного комітету спорту інвалідів України (абзац п'ятий статті 1, статті 12, 13, 22, 24, 25, 26).

У цьому зв'язку зазначаємо, що відповідно до частини першої статті 36 Конституції України громадяни України мають право на свободу об'єднання у громадські організації для здійснення і захисту своїх прав і свобод та задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів, за винятком обмежень, встановлених законом в інтересах національної безпеки та громадського порядку, охорони здоров'я населення або захисту прав і свобод інших людей.

Згідно з частинами четвертою, п'ятою статті 36 Конституції України ніхто не може бути примушений до вступу в будь-яке об'єднання громадян чи обмежений у правах за належність чи неналежність до громадських організацій. Усі об'єднання громадян рівні перед законом.

У розвиток конституційних положень правові та організаційні засади реалізації права на свободу об'єднання, гарантованого Конституцією України, порядок утворення, реєстрації, діяльності та припинення громадських об'єднань врегульовано Законом України «Про громадські об'єднання» (далі – Закон).

Законом передбачено, що громадське об'єднання – *це добровільне об'єднання* фізичних осіб та/або юридичних осіб приватного права для здійснення та захисту прав і свобод, задоволення суспільних, зокрема економічних, соціальних, культурних, екологічних, та інших інтересів.

Громадські об'єднання утворюються і діють, зокрема, на принципах добровільності, самоврядності, рівності перед законом. Згідно із Законом добровільність передбачає право особи на вільну участь або неучасть у громадському об'єднанні, у тому числі в його утворенні, вступі в таке об'єднання або припиненні членства (участі) в ньому. Самоврядність передбачає право членів (учасників) громадського об'єднання самостійно здійснювати управління діяльністю громадського об'єднання відповідно до його мети (цілей), визначати напрями діяльності, а також невтручання органів державної влади, інших державних органів, органів влади Автономної

Республіки Крим, органів місцевого самоврядування в діяльність громадського об'єднання, крім випадків, визначених законом. Рівність перед законом передбачає, що громадські об'єднання є рівними у своїх правах та обов'язках відповідно до закону з урахуванням організаційно-правової форми, виду та/або статусу такого об'єднання (частина перша статті 1, стаття 3 Закону).

Конституційний Суд України у своєму Рішенні від 13 грудня 2001 року № 18-рп (справа про молодіжні організації) зазначав, що обов'язком правової держави є, зокрема, невтручання як у реалізацію громадянами права на свободу об'єднання, так і в діяльність самого об'єднання, «за винятком обмежень, встановлених законом в інтересах національної безпеки та громадського порядку, охорони здоров'я населення або захисту прав і свобод інших людей» (частина перша статті 36 Конституції України). Тим самим Конституція України встановила межі втручання держави в реалізацію права громадян на свободу об'єднання. Пункт 11 частини першої статті 92 Конституції України передбачає, що виключно законами визначаються «засади утворення і діяльності... об'єднань громадян». Інші (що не є найбільш загальними) питання реалізації права на свободу об'єднання в громадянському суспільстві не підлягають державному регулюванню і мають вирішуватися на вільний розсуд його членів (абзац шостий пункту 2 мотивувальної частини Рішення).

Також Рекомендацією СМ/Rec(2007)14 Комітету міністрів Ради Європи державам-членам про правовий статус неурядових організацій у Європі визначено, що на неурядові організації не поширюється керівництво з боку органів державної влади. Неурядові організації повинні мати можливість вільно працювати над досягненням своїх завдань при умові, що і завдання, і засоби, що застосовуються для їх досягнення, відповідають вимогам демократичного суспільства (пункт 6 розділу I, пункт 11 розділу II цієї Рекомендації).

На нашу думку, проєкт Закону потребує перегляду та доопрацювання з урахуванням наведених приписів у частині визначення статусу спортивних організацій як громадських об'єднань, оскільки запропоноване правове регулювання їх діяльності неповною мірою узгоджується з засадами добровільності, самоврядності та рівності перед законом, гарантованими Конституцією України та Законом України «Про громадські об'єднання».

4. Проєкт Закону оперує поняттями «громадський нагляд», «громадський контроль», «громадські ради», не розкриваючи правові механізми відповідних форм діяльності. Водночас зауважуємо, що права громадських об'єднань, засади їх взаємодії з органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування визначено статтями 21, 22 Закону України «Про громадські об'єднання». Так, відповідно до Закону для здійснення своєї мети (цілей) громадське об'єднання має право, зокрема, звертатися у порядку, визначеному законом, до органів державної

влади, органів влади Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб з пропозиціями (зауваженнями), заявами (клопотаннями), скаргами; одержувати у порядку, визначеному законом, публічну інформацію, що знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, брати участь у порядку, визначеному законодавством, у розробленні проектів нормативно-правових актів, що видаються органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування і стосуються сфери діяльності громадського об'єднання та важливих питань державного і суспільного життя, здійснювати інші права, не заборонені законом. Громадське об'єднання зі статусом юридичної особи має право, зокрема, брати участь у здійсненні державної регуляторної політики відповідно до Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», брати участь у порядку, визначеному законодавством, у роботі консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів, що утворюються органами державної влади, органами влади Автономної Республіки Крим, органами місцевого самоврядування для проведення консультацій з громадськими об'єднаннями та підготовки рекомендацій з питань, що стосуються сфери їхньої діяльності.

Органи державної влади, органи влади Автономної Республіки Крим, органи місцевого самоврядування можуть залучати громадські об'єднання до процесу формування і реалізації державної політики, вирішення питань місцевого значення, зокрема, шляхом проведення консультацій з громадськими об'єднаннями стосовно важливих питань державного і суспільного життя, розроблення відповідних проектів нормативно-правових актів, утворення консультативних, дорадчих та інших допоміжних органів при органах державної влади, органах влади Автономної Республіки Крим, органах місцевого самоврядування, в роботі яких беруть участь представники громадських об'єднань.

Водночас слід звернути увагу, що на сьогодні спеціальними законами вже визначені окремі форми громадського нагляду (контролю) щодо державних органів, зокрема законами України «Про Державне бюро розслідувань» (стаття 28), «Про Національне антикорупційне бюро України» (стаття 31), «Про запобігання корупції» (стаття 14), «Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів» (стаття 12), «Про Національну поліцію» (стаття 90) тощо. Таким чином, здійснення громадського нагляду (контролю) щодо зазначених органів на сьогодні у законодавстві пов'язане передусім з особливостями правового регулювання та сферою діяльності відповідного органу, що, на нашу думку, більшою мірою сприяє досягненню відповідної мети. При цьому діяльність громадських рад також має особливості регулювання, які визначені для органів виконавчої влади постановою Кабінету

Міністрів України від 03 листопада 2010 року № 996 «Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики».

5. Проектом Закону пропонується врегулювати повноваження структурного підрозділу місцевої державної адміністрації, структурних підрозділів місцевих органів виконавчої влади у сфері спорту, ветеранської політики.

Разом з тим частинами другою, третьою статті 1, пунктом 1 статті 2 Закону України «Про місцеві державні адміністрації» передбачено, що місцева державна адміністрація є місцевим органом виконавчої влади і в межах своїх повноважень здійснює виконавчу владу на території відповідної адміністративно-територіальної одиниці, що, зокрема, полягає в забезпеченні виконання Конституції, законів України, актів Кабінету Міністрів України, інших органів виконавчої влади вищого рівня.

Враховуючи наведене, здійснення виконавчої влади в межах відповідних адміністративно-територіальних одиниць покладається на місцеві державні адміністрації, а не їх структурні підрозділи.

Пропонуємо доопрацювати проект Закону з урахуванням зазначеного.

6. Абзацом сьомим статті 1 розділу I проекту Закону пропонується передбачити, що інформаційно-комунікаційна система «Національна платформа доброчесності спорту» – це інформаційно-комунікаційна система, призначена для інформаційно-аналітичного забезпечення діяльності міжвідомчої робочої групи «Національна платформа доброчесності спорту», висвітлення її діяльності, збору, опрацювання, аналізу, зберігання та захисту повідомлень про маніпулювання спортивними змаганнями.

З метою дотримання принципу юридичної визначеності, за яким зміст проекту акта повинен забезпечувати ясність та точність його викладу, проект Закону потребує доопрацювання з метою уточнення, про яку міжвідомчу робочу групу йдеться.

7. Абзацом п'ятнадцятим статті 1 розділу I проекту Закону пропонується передбачити, що *національний календарний план оздоровчих, спортивних заходів та спортивних змагань* – це документ, в якому на відповідний рік визначаються організаційні та фінансові питання щодо забезпечення проведення відповідних заходів та який затверджується та оприлюднюється спортивною організацією у системі «Цифровий спорт» у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері спорту.

Водночас абзацом шостим частини п'ятої статті 12 розділу I проекту Закону пропонується передбачити, що *основними завданнями всеукраїнських спортивних федерацій є затвердження національного календарного плану оздоровчих, спортивних заходів та спортивних змагань* на відповідний рік та оприлюднення його в системі «Цифровий спорт» у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері спорту.

Абзацом дванадцятим частини п'ятої статті 26 розділу I проєкту Закону пропонується передбачити, що *Національний комітет спорту інвалідів України затверджує національний календарний план оздоровчих, спортивних заходів та спортивних змагань на відповідний рік та оприлюднює його у системі «Цифровий спорт» у порядку, визначеному центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері спорту.*

Враховуючи наведене, положення проєкту Закону потребують узгодження між собою та визначення чіткого переліку суб'єктів затвердження вказаного Плану.

8. Частинами другою та третьою статті 2 розділу I проєкту Закону пропонується визначити, що *автономія спортивних організацій здійснюється в межах Конституції та законів України.* Інші закони України можуть встановлювати спеціальні вимоги до діяльності спортивних організацій у питаннях публічного інтересу.

Спортивні організації мають право самостійно приймати рішення з будь-яких питань у межах своєї *автономії, визначеної цим Законом,* спеціальними законами та/або установчими документами, та якщо інше прямо не встановлено законами України, зокрема з внутрішніх організаційних питань.

Зазначені норми розділу I проєкту Закону потребують узгодження між собою, а також доопрацювання в частині формулювання засад автономії спортивних організацій в Законі.

9. Частиною першою статті 7 розділу I проєкту Закону пропонується передбачити, що *центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері спорту, зокрема, вносить Кабінету Міністрів України подання щодо: затвердження переліку платних послуг щодо надання у короткострокове (погодинне) користування спортивних споруд державної та комунальної форми власності, внесених до Електронного реєстру спортивних споруд, що не є орендою; запровадження експериментальних проєктів у сфері спорту з метою забезпечення розвитку спорту.*

Водночас відповідно до пункту 4 частини першої статті 7 Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» (далі – Закон про ЦОВВ) основними завданнями міністерства як органу, що забезпечує формування та реалізує державну політику в одній чи декількох сферах, є узагальнення практики застосування законодавства, розроблення пропозицій щодо його вдосконалення та *внесення в установленому порядку проєктів законодавчих актів, актів Президента України, Кабінету Міністрів України на розгляд Президентіві України та Кабінету Міністрів України.*

Враховуючи наведене, частина перша статті 7 розділу I проєкту Закону в цій частині потребує доопрацювання.

10. Частиною першою статті 7 розділу I проєкту Закону пропонується встановити, що центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері спорту *здійснює нормативно-правове*

забезпечення функціонування сфери спорту в межах повноважень, визначених законом; здійснює державний нагляд (контроль) за дотриманням законодавства у сфері спорту в частині надання послуг у сфері спорту; затверджує форми актів, розпорядчих документів при здійсненні державного нагляду (контролю) у сфері надання послуг у сфері спорту.

До запропонованого зазначаємо, що Законом про ЦОВВ впроваджено підхід, який полягає у розділенні повноважень між міністерствами та центральними органами виконавчої влади.

Так, міністерство є центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики в одній чи декількох визначених Кабінетом Міністрів України сферах, визначає пріоритетні напрями розвитку, забезпечує нормативно-правове регулювання, має право видавати накази нормативно-правового змісту (частина друга статті 1, частина перша статті 6, статті 7, 15 Закону про ЦОВВ).

У той же час інші центральні органи виконавчої влади утворюються для виконання окремих функцій з реалізації державної політики як служби, агентства, інспекції, комісії, бюро. Їх основними завданнями є, зокрема, надання адміністративних послуг, здійснення державного нагляду (контролю), управління об'єктами державної власності внесення пропозицій щодо забезпечення формування державної політики на розгляд міністрів, які спрямовують та координують їх діяльність; ці органи в межах своєї повноважень видають лише накази організаційно-розпорядчого характеру (частина друга статті 1, частина перша статті 16, частина перша статті 17, частина перша статті 23).

У контексті наведеного варто звернути увагу на міжнародні стандарти державного управління, зокрема SIGMA, які з 2015 року здійснюють моніторинг законодавства країн-кандидатів та потенційних кандидатів на вступ до ЄС на відповідність Принципам державного управління.

SIGMA в 2023 році були оновлені Принципи державного управління, які ґрунтуються на чинних актах *acquis* ЄС, правових інструментах ОЕСР, інших міжнародних стандартах, а також на передовій практиці держав-членів ЄС та ОЕСР та які скеровують відомства на усунення недоліків у державному управлінні та виконання вимог ЄС щодо однієї з «основ» процесу вступу. Принципи є основною системою, яка підказує країнам-кандидатам на вступ до ЄС, як побудувати краще державне управління.

Згідно з Принципами державного управління в редакції видання 2023 року, а саме принципу 13 «Організація та керівництво державним управлінням сприяють підзвітності, ефективності та дієвості» державне управління має бути організоване відповідно до чіткої та послідовної типології органів, що ґрунтується на їхніх основних функціях.

Тому, на нашу думку, здійснення одним органом формування державної політики та контрольно-наглядових функцій не відповідає положенням законодавства України та Принципам державного управління, схваленим

SIGMA. Формування політики вимагає стратегічного бачення та врахування різних інтересів, тоді як контроль спрямований на забезпечення відповідності встановленим правилам.

11. До частини третьої статті 15 та частини другої статті 52 розділу I проєкту Закону щодо вживання у них формулювань «*підприємства, установи, організації*», «*підприємств, установ та організацій*» зазначаємо, що вони є застарілими та базувалися на положеннях Господарського кодексу України.

Зазначаємо, що 28 серпня 2025 року введений в дію Закон України № 4196-IX «Про особливості регулювання діяльності юридичних осіб окремих організаційно-правових форм у перехідний період та об'єднань юридичних осіб», який має на меті вилучення з правового поля України низки застарілих організаційно-правових форм юридичних осіб, у тому числі таких як «підприємство».

Реформування полягає у запровадженні перехідного періоду на три роки для поступового припинення «підприємств» і їх перетворення у *товариства*.

Елементом реформи є внесення змін цим Законом до низки законодавчих актів щодо вилучення з них застарілої термінології «підприємства».

У зв'язку із зазначеним більш сучасним підходом для позначення відповідних суб'єктів є застосування формулювання «*юридичні особи незалежно від організаційно-правової форми*».

12. Статтею 23 розділу I проєкту Закону пропонується визначити, що *утворення та порядок діяльності саморегульвних організацій тренерів у сфері спорту регулюються законодавством про громадські об'єднання з урахуванням особливостей, встановлених цим Законом*.

У цьому зв'язку слід зауважити, що згідно з пунктом 5 частини другої статті 2 Закону України «Про громадські об'єднання» дія цього Закону не поширюється на суспільні відносини у сфері утворення, реєстрації, діяльності та припинення саморегульвних організацій, організацій, які здійснюють професійне самоврядування.

13. Частиною п'ятою статті 24 розділу I проєкту Закону передбачається, що при Національному олімпійському комітеті України створюється постійно діючий спортивний третейський суд з метою вирішення шляхом третейського розгляду спорів, що виникають у сфері спорту, в тому числі між спортивними організаціями та/або між спортсменами спортивних організацій та/або між іншими учасниками сфери спорту або спортивної діяльності, а також спорів, які можуть стосуватись питань, пов'язаних із переліченими сферами, у тому числі тих, які виникають із майнових чи інших інтересів, пов'язаних із спортом або спортивною діяльністю, на підставі законодавства України та регламенту спортивного третейського суду.

Також частиною третьою статті 62 розділу I проєкту Закону пропонується передбачити, що вирішення спорів, що виникають між спортивними організаціями та/або між спортсменами та/або між іншими учасниками сфери спорту або спортивної діяльності, а також спорів, які

можуть стосуватись питань, пов'язаних із переліченими сферами, у тому числі тих, які виникають із майнових чи інших інтересів, пов'язаних із спортом, або спортивною діяльністю, здійснюється постійно діючим спортивним третейським судом відповідно до його регламенту.

На розгляд постійно діючого спортивного третейського суду можуть також бути винесені спори щодо оскарження рішень дисциплінарних органів спортивних організацій, якщо інше не передбачено правилами відповідних міжнародних спортивних організацій, до складу яких входять відповідні спортивні організації.

У зв'язку з цим проектом Закону пропонується внести зміни до частини першої статті 6 Закону України «Про третейські суди» (далі – Закон), якими до підвідомчості третейських судів віднести розгляд справ, що виникають з трудових відносин *у сфері спорту або спортивної діяльності*; а також справ, що виникають з корпоративних відносин у спорах між господарським товариством та його учасником (засновником, акціонером), у тому числі учасником, який вибув, а також між учасниками (засновниками, акціонерами) господарських товариств, пов'язаних із створенням, діяльністю, управлінням та припиненням діяльності цих товариств, *у сфері спорту або спортивної діяльності, які виникають з договору, статуту або іншого установчого документу спортивної організації, якщо вирішення таких спорів постійно діючим спортивним третейським судом прямо передбачено у такому договорі, статуті чи іншому установчому документі юридичної особи.*

Щодо цього зазначаємо, що відповідно до статті 5 Закону юридичні та/або фізичні особи, а також адміністратор за випуском облігацій, який діє в інтересах власників облігацій відповідно до положень Закону України «Про ринки капіталу та організовані товарні ринки», мають право передати на розгляд третейського суду будь-який спір, який виникає з цивільних чи господарських правовідносин, крім випадків, передбачених законом. Спір може бути переданий на розгляд третейського суду за наявності між сторонами третейської угоди, яка відповідає вимогам цього Закону.

Варто зауважити, що згідно з приписами статті 2 Закону третейський суд – недержавний незалежний орган, що утворюється за угодою або відповідним рішенням заінтересованих фізичних та/або юридичних осіб у порядку, встановленому цим Законом, для вирішення спорів, що виникають із цивільних та господарських правовідносин.

Також положеннями статті 6 Закону визначено справи, що виникають із цивільних та господарських правовідносин, які не підвідомчі для розгляду третейським судам в порядку, передбаченому Законом.

Конституційний Суд України у рішенні від 20.12.2017 № 2-р/2017 у справі за конституційним поданням 49 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 7 частини другої статті 42 Закону України «Про вищу освіту» зазначив, що принцип правової

визначеності вимагає чіткості, зрозумілості й однозначності правових норм, зокрема їх передбачуваності (прогнозованості) та *стабільності*.

Закон як нормативно-правовий акт є офіційним письмовим документом, який встановлює, змінює чи скасовує норми права у найбільш важливих суспільних відносинах, носить загальнообов'язковий характер, поширюється на необмежене коло осіб та застосовується неодноразово.

З огляду на викладене, пропозиція щодо визначення винятків справ, що виникають у сфері спорту або спортивної діяльності, які будуть підвідомчі для розгляду постійно діючому спортивному третейському суду, має дискримінаційний характер відносно інших сфер правовідносин, розгляд справ в яких третейськими судами не здійснюється.

14. Положеннями статті 28 розділу I проекту Закону пропонується врегулювати відносини, пов'язані державним наглядом (контролем) за ринком послуг у сфері спорту.

Так, частиною четвертою цієї статті розділу I проекту Закону передбачається, що *порядок проведення державного нагляду (контролю) за ринком послуг у сфері спорту*, критерії оцінювання якості послуг у сфері спорту та безпечності спортивної інфраструктури, а також вимоги до підготовки фахівців у сфері спорту затверджується Кабінетом Міністрів України.

Також частиною сьомою статті 28 розділу I проекту Закону пропонується визначити, що за результатами нагляду (контролю) за ринком послуг у сфері спорту органи контролю складають акти нагляду, що є підставою для застосування санкцій, передбачених законом.

При цьому варто враховувати, що правові та організаційні засади, основні принципи і порядок здійснення державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності визначає Закон України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності».

Відповідно до статті 3 розділу I цього Закону *державний нагляд (контроль)* здійснюється за принципом здійснення державного нагляду (контролю) *лише за наявності підстав та в порядку, визначених законом*.

Отже, з огляду на наведений принцип вказаного Закону державний нагляд (контроль) у сфері господарської діяльності здійснюється лише у порядку, визначеному законом, а не у порядку, затвердженому Кабінетом Міністрів України, як це передбачено проектом акта.

Разом з цим варто зазначити, що порядок здійснення державного нагляду (контролю), підстави, а також проведення планових та позапланових заходів, критерії, за якими оцінюється ступінь ризику від провадження господарської діяльності та визначається періодичність проведення планових заходів державного нагляду (контролю), а також підготовка та видача розпорядчих документів органів державного нагляду (контролю) вже містять положення Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності».

15. Частинами першою, другою статті 62 розділу I проекту Закону пропонується встановити, що рішення, дії, бездіяльність у сфері спорту можуть бути оскаржені в судовому порядку.

Рішення, дії, бездіяльність у сфері спорту, які ухвалені, прийняті, допущені суб'єктами владних повноважень можуть бути оскаржені у порядку адміністративного судочинства.

Враховуючи те, що проектом Закону передбачається врегулювати певні правовідносини, які належать до предмета регулювання ЗАП, пропонуємо доповнити статтю 62 розділу I проекту Закону положеннями, що рішення, дії, бездіяльність у сфері спорту, які вчиняються в рамках адміністративної процедури відповідно до Закону України «Про адміністративну процедуру», можуть бути оскаржені в порядку адміністративного оскарження відповідно до Закону України «Про адміністративну процедуру» та/або до суду.

16. Абзацом тридцять третім статті 1 розділу I проекту Закону пропонується надати визначення терміна «спортивна споруда» – це об'єкт нерухомого майна (будівля) або інше спеціально створене та обладнане нерухоме майно, критого чи відкритого типу, що призначене для проведення оздоровчих, спортивних заходів, спортивних змагань, занять спортом, здійснення спортивної діяльності, окремо розташоване або входить до складу комплексу, інформація про яку *може* вноситися до Електронного реєстру спортивних споруд.

Частиною другою статті 48 розділу I проекту Закону пропонується визначити, що спортсменам, які посіли призові місця на офіційних міжнародних змаганнях, та їхнім тренерам *можуть* встановлюватися грошові винагороди у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

У зв'язку з цим слід зазначити, що вживання у запропонованому контексті юридично невизначеного слова «можуть», яке за своїм лексичним значенням має диспозитивний характер, не надає відповіді на питання, за яких обставин спортсменам, які посіли призові місця на офіційних міжнародних змаганнях, та їхнім тренерам встановлюватимуться грошові винагороди, що фактично дозволяє діяти на власний розсуд під час прийняття відповідного рішення, та підстави, за якими інформація про спортивну споруду вноситиметься до Електронного реєстру спортивних споруд.

17. Частиною третьою статті 40 розділу I проекту Закону пропонується визначити, що *створення і функціонування спортивних клубів, професійних спортивних ліг, статuti яких передбачають організацію діяльності професійних спортсменів, здійснюється відповідно до цього Закону, Кодексу законів про працю України, Цивільного кодексу України, інших нормативно-правових актів, а також статутних та регламентних документів відповідних спортивних клубів, професійних спортивних ліг та міжнародних спортивних організацій у будь-якій організаційно-правовій формі, але виключно для здійснення діяльності з метою одержання прибутку.*

Відповідно до частини першої статті 1 Кодексу законів про працю України він регулює трудові відносини всіх працівників, сприяючи зростанню продуктивності праці, поліпшенню якості роботи, підвищенню ефективності суспільного виробництва і піднесенню на цій основі матеріального і культурного рівня життя працівників, зміцненню трудової дисципліни і поступовому перетворенню праці на благо суспільства в першу життєву потребу кожної працездатної людини.

У зв'язку з цим з метою дотримання принципу юридичної визначеності вказане положення проєкту Закону потребує перегляду в частині *положень щодо створення і функціонування, зокрема, спортивних клубів відповідно до Кодексу законів про працю України.*

18. Частиною другою статті 53 розділу I проєкту Закону пропонується передбачити, що *спортивні споруди можуть розміщуватись на земельних ділянках усіх категорій земель, крім визначених законом випадків заборони розміщення таких споруд на землях певної категорії.* Земельні ділянки, на яких розташовані спортивні споруди та які належить до земель рекреаційного призначення, можуть використовуватись виключно для розміщення спортивних споруд, заняття спортом, а також інших цілей та потреб, пов'язаних з заняттям спортом. *Майданчики для занять спортом на відкритому повітрі, об'єкти спорту, які не є об'єктами нерухомості, можуть бути розміщені на земельних ділянках усіх категорій земель.*

Згідно з визначенням, наведеним у статті 1 розділу I проєкту Закону, *спортивна споруда – об'єкт нерухомого майна* (будівля) або інше спеціально створене та обладнане *нерухоме майно*, критого чи відкритого типу, *що призначене для проведення оздоровчих, спортивних заходів, спортивних змагань, занять спортом, здійснення спортивної діяльності*, окремо розташоване або входить до складу комплексу, інформація про яку може вноситися до Електронного реєстру спортивних споруд.

Водночас згідно зі статтею 51 Земельного кодексу України (з урахуванням змін, що пропонується внести до цієї статті підпунктом 21 пункту 12 розділу VIII «Прикінцеві та перехідні положення» проєкту Закону до земель рекреаційного призначення належать земельні ділянки зелених зон і зелених насаджень міст та інших населених пунктів, навчально-туристських та екологічних стежок, маркованих трас, земельні ділянки, *зайняті територіями будинків відпочинку, пансіонатів, об'єктів спорту, туристичних баз, кемпінгів, яхт-клубів, стаціонарних і наметових туристично-оздоровчих таборів, будинків рибалок і мисливців, дитячих туристичних станцій, дитячих та спортивних таборів, інших аналогічних об'єктів*, а також земельні ділянки, надані для дачного будівництва і спорудження інших об'єктів стаціонарної рекреації. *Майданчики для занять спортом на відкритому повітрі, об'єкти спорту, які не є об'єктами нерухомості, можуть бути розміщені на земельних ділянках усіх категорій земель.*

При цьому згідно з частиною третьою статті 19 Земельного кодексу України земельна ділянка, яка за основним цільовим призначенням належить до відповідної категорії земель, відноситься в порядку, визначеному цим Кодексом, до певного *виду цільового призначення, що характеризує конкретний напрям її використання та її правовий режим.*

Відповідно до статей 91, 96 Земельного кодексу України, статті 35 Закону України «Про охорону земель» власники земельних ділянок та землекористувачі зобов'язані забезпечувати використання земельних ділянок за цільовим призначенням та дотримуватися встановлених обмежень (обтяжень) на земельну ділянку.

З огляду на наведене, пропоновані положення статті 53 розділу I проекту Закону потребують доопрацювання з урахуванням вимог Земельного кодексу України.

19. Статтею 54 розділу I проекту Закону пропонується передбачити, що державна політика у сфері спорту здійснюється із застосуванням електронних інформаційних ресурсів, у тому числі системи «Цифровий спорт».

Так, згідно з частиною четвертою вказаної статті пропонується передбачити, що система «Цифровий спорт» здійснює електронну інформаційну взаємодію, зокрема з Єдиним державним реєстром юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань, *Єдиним реєстром громадських формувань, Реєстром громадських об'єднань.*

Відносини, що виникають у сфері державної реєстрації юридичних осіб незалежно від організаційно-правової форми, форми власності та підпорядкування, їхньої символіки (у випадках, передбачених законом), громадських формувань, що не мають статусу юридичної особи, фізичних осіб – підприємців та відокремлених підрозділів юридичної особи, утвореної відповідно до законодавства іноземної держави, врегульовано Законом України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань» (далі – Закон про реєстрацію).

Відповідно до частини першої статті 7 Закону про реєстрацію Єдиний державний реєстр юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань (далі – Єдиний державний реєстр) створюється з метою забезпечення державних органів та органів місцевого самоврядування, а також учасників цивільного обороту достовірною інформацією про юридичних осіб, громадські формування, що не мають статусу юридичної особи, фізичних осіб – підприємців та відокремлені підрозділи юридичної особи, утвореної відповідно до законодавства іноземної держави, з Єдиного державного реєстру.

Невід'ємною архівною складовою частиною Єдиного державного реєстру є, зокрема, *Єдиний реєстр громадських формувань та Реєстр громадських об'єднань.*

З огляду на вищенаведене положення частини четвертої статті 54 проекту розділу I Закону потребують доопрацювання в частині виключення окремого

зазначення Єдиного реєстру громадських формувань та Реєстру громадських об'єднань.

20. Частиною сьомою статті 54 розділу I проекту Закону передбачається, що електронна взаємодія із системою «Цифровий спорт» може здійснюватися через відкриті зовнішні інтерфейси (API), що забезпечують доступ до окремих державних реєстрів та інформаційних систем, які входять до складу системи «Цифровий спорт».

Зазначене положення проекту Закону в частині використання слів «електронна взаємодія із системою» не узгоджується з іншими положеннями цієї статті проекту Закону, якими передбачається здійснення електронної інформаційної взаємодії з системою «Цифровий спорт».

Крім того, проект Закону в частині використання такого формулювання не враховує термінологію Положення про систему електронної взаємодії державних електронних інформаційних ресурсів «Трембіта», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 08 вересня 2016 року № 606, яке застосовує та надає визначення терміна «електронна інформаційна взаємодія».

21. Частиною сьомою статті 57 «Меценатська діяльність у сфері спорту» розділу I проекту Закону передбачено: «Набувачі меценатської допомоги мають право розміщувати торговельну марку, логотип, інше позначення мецената спорту, з яким у них укладено договір про меценатську допомогу, в будь-якій рекламі, пов'язаній з діяльністю набувача меценатської допомоги».

Особливості використання позначення мецената спорту в рекламі набувача меценатської допомоги мають встановлюватися договором про меценатську допомогу.

Позначення мецената спорту в рекламі набувача меценатської допомоги не вважається рекламою мецената спорту або його товару чи послуги в розумінні Закону України «Про рекламу».

Розміщення інформації про мецената спорту під час підготовки та проведення спортивних заходів прирівнюється до соціальної реклами».

Звертаємо увагу, що редакція частини сьомої статті 57 проекту Закону хоча є ідентичною чинній статті 51³ Закону України «Про фізичну культуру і спорт», проте не позбавлена техніко-юридичних недоліків техніки, оскільки містить певні суперечності смислового плану, що можуть негативно вплинути під час застосування норм на практиці.

Так, з одного боку, пропонується норма передбачає, що набувачі меценатської допомоги мають право розміщувати торговельну марку, логотип, інше позначення мецената спорту в будь-якій рекламі, пов'язаній з діяльністю набувача меценатської допомоги, при цьому таке позначення не вважається рекламою. З іншого боку, встановлено, що розміщення інформації про мецената спорту прирівнюється до соціальної реклами.

Аналіз вищенаведеного дозволяє стверджувати, що норма містить внутрішню суперечність в частині правового статусу інформації про мецената спорту, адже в одному випадку вона не вважається рекламою, а в іншому –

прирівнюється до соціальної реклами, яка за своєю природою є різновидом реклами.

Звертаємо увагу, що відповідно до пункту 22 частини першої статті 1 Закону України «Про рекламу» соціальна реклама – вид реклами, що *охоплює суспільно корисну інформацію*, спрямовану на розвиток особистості та суспільства, на популяризацію загальнолюдських цінностей, здорового способу життя, інклюзивного суспільства, на охорону природи, збереження енергоресурсів, профілактику правопорушень, на забезпечення державного суверенітету, безпеки та оборони, патріотичного виховання, освіти, науки, культури, фізичної культури, спорту, історії тощо, *розповсюдження якої не має на меті отримання прибутку* та/або не спонукає виборців голосувати за або проти певного суб'єкта виборчого процесу.

Тобто соціальна реклама спрямована на досягнення суспільно корисних цілей і не повинна мати комерційного характеру. У зв'язку з цим прирівнювання меценатства до соціальної реклами, на нашу думку, видається спірним, оскільки меценатство передбачає можливість публічного зазначення мецената, що може бути пов'язане з формуванням його ділової репутації.

У свою чергу положення про те, що *позначення мецената спорту в рекламі* набувача меценатської допомоги *не вважається рекламою мецената спорту або його товару* в розумінні Закону України «Про рекламу», без належного уточнення також виглядає дискусійним.

Для уникнення довільного тлумачення, на нашу думку, доцільно чітко визначити умови, за яких таке позначення не вважається рекламою, наприклад, передбачити, що допускається лише нейтральне зазначення (назва, логотип) без закликів чи характеристик товарів/послуг, заборонити додавання елементів, що мають очевидний рекламний характер (переваги, порівняння, стимулювання попиту), а також встановити, що таке зазначення допускається виключно у зв'язку з діяльністю, що фінансується в межах меценатської допомоги.

Також з огляду на використане в абзаці першому оціночне формулювання *«інше позначення мецената спорту»*, яке не визначає межі допустимого змісту, постає питання, яку саме інформацію про мецената спорту допустимо розміщувати у рекламі без набуття нею ознак реклами мецената спорту або його товару чи послуги в розумінні профільного законодавства у сфері реклами. У зв'язку з цим відсутність належного розуміння змісту категорії *«інше позначення мецената спорту»* може призводити до її надмірно широкого тлумачення та створювати ризики розміщення інформації, що матиме ознаки прихованої реклами тощо.

22. У частині третій статті 60 розділу I проєкту Закону слова «міжнародні договори у сфері спорту» пропонуємо замінити словами «міжнародні договори України у сфері спорту», що узгоджуватиметься з термінологією вищезазначеного Закону, яким встановлено, що *«міжнародний договір України* – укладений у письмовій формі з іноземною державою або іншим

суб'єктом міжнародного права, який регулюється міжнародним правом, незалежно від того, міститься договір в одному чи декількох пов'язаних між собою документах, і незалежно від його конкретного найменування (договір, угода, конвенція, пакт, протокол тощо)».

23. Частина перша статті 62 розділу I проекту Закону, якою пропонується передбачити, що рішення, дії, бездіяльність у сфері *спортивно-технічне* забезпечення сфери *спорту* можуть бути оскаржені в судового порядку, потребує редакційного доопрацювання з метою дотримання принципу юридичної визначеності, складовими якого є, зокрема, ясність, чіткість, доступність, недвозначність правових норм.

24. Проект Закону в частині використання мовних конструкцій «відповідних міжнародних *спортивних організацій*» (абзаци сімнадцятий, двадцятий та двадцять перший пункту 4 частини третьої статті 10, абзац третій частини третьої статті 13, абзац другий частини третьої статті 25, частина четверта статті 26, частина третя статті 40 та частина третя статті 60 тощо) «міжнародних *олімпійських організацій*» (абзац другий частини третьої статті 24), потребує доопрацювання у зв'язку з тим, що створює правову невизначеність, оскільки Закон України «Про міжнародні договори України» (далі – Закон) оперує єдиним поняттям «міжнародна організація – міжнародна міжурядова організація».

Враховуючи вищенаведене, у тексті проекту Закону слова «відповідних міжнародних спортивних організацій» в усіх відмінках та слова «міжнародних олімпійських організацій» слід замінити словами «відповідних міжнародних організацій» у відповідному відмінку.

25. До проекту Закону в частині використання мовних конструкцій:

«... зокрема щодо *будівництва і реконструкції спортивних споруд*;» (частина друга статті 7);

«... організувати *будівництво, реконструкцію та модернізацію спортивної інфраструктури*» (частина друга статті 37);

«*Будівництво, реконструкція та утримання спортивних споруд ...*» (частина п'ята статті 53);

«...участь у реалізації проектів і програм з *будівництва, реконструкції, ремонту (у тому числі капітального ремонту)* та модернізації спортивних споруд в Україні» (частина перша статті 57);

«...*будівництво, реконструкція, ремонт (у тому числі капітальний ремонт)*, модернізація і використання спортивних споруд» (частина третя статті 57).

Вказані положення проекту Закону не повною мірою враховують положення пункту 1 частини першої статті 1 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», відповідно до якої *будівництво – це нове будівництво, реконструкція, реставрація, капітальний ремонт об'єкта будівництва*.

Тобто поняттям «будівництво» охоплюються всі його види – нове будівництво, реконструкція, реставрація, капітальний ремонт об'єкта.

26. Підпунктом 13 пункту 12 розділу VIII «Прикінцеві та перехідні положення» проекту Закону пропонується внести зміни до Закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» (далі – Закон) та, зокрема, у статті 43 Закону слова «, *фізкультурної та*» виключити.

Водночас у статті 44 Закону також вживається слово «*фізкультурну*».

Крім того, слід зазначити, що у статті 250 Кодексу законів про працю України також вживається слово «*фізкультурну*».

З огляду на вищевикладене стаття 250 Кодексу законів про працю України та стаття 44 Закону потребують внесення відповідних змін.

27. Враховуючи усталену практику нормопроекування, в абзаці десятому підпункту 15 пункту 12 розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» проекту Закону слова «у частині четвертій» слід замінити словами «в абзаці другому частини четвертої».

28. Підпунктом 26 пункту 12 розділу VIII «Прикінцеві та перехідні положення» проекту Закону пропонується внести зміни до Закону України «Про реабілітацію осіб з інвалідністю в Україні» (далі – Закон), згідно з якими у частині другій статті 6 та у частині першій статті 23 Закону відповідно слова «*фізичної культури і*» «*фізичної культури та*» виключити, а у частині другій статті 40 Закону слова «молоді, *фізичної культури та спорту*» замінити словами «молодіжної політики, спорту».

Водночас з огляду на запропоноване відповідних змін також потребують і інші статті Закону, в яких вживаються слова «*фізичної культури*» у відповідних відмінках.

29. Пунктом 12 розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» проекту Закону, зокрема, пропонується внести зміни до законів України з метою їх приведення у відповідність до проекту Закону.

Водночас проектом Закону не вносяться зміни до Закону України «Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування», в статті 39⁸ якого вживаються слова «фізкультурно-оздоровчими і спортивними об'єктами».

Враховуючи наведене, розділ II «Прикінцеві та перехідні положення» проекту Закону потребує доопрацювання.

30. Проект Закону потребує доопрацювання з метою забезпечення дотримання юридичної визначеності, єдності термінології та узгодженості з термінологією законодавства в частині вживання слів «громадські організації», «громадські об'єднання», «громадський нагляд», «громадський контроль», «громадські консультації».

31. Проект Закону в частині слів «національних збірних команд», «національних збірних команд України» в усіх відмінках потребує доопрацювання з метою уніфікації термінології.

32. У тексті проекту Закону вживаються конструкції «центральні органи

виконавчої влади у сфері спорту», «центральный орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері економічного розвитку», «центральный орган виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну ветеранську політику» у відповідному відмінку.

Запропоноване потребує доопрацювання, оскільки відповідно до положень Закону про ЦОВВ, якщо йдеться про міністерство, то треба вживати конструкцію «центральный орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики ...», а якщо йдеться про інший центральный орган виконавчої влади, який відповідно до законодавчих актів не має повноважень, притаманних міністерствам, треба вживати конструкцію «центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику ...» (частина друга статті 1, частина перша статті 6, стаття 7, частина перша статті 16, частина перша статті 17).

Додатково в контексті вказаного зауваження звертаємо увагу на неузгодження деяких положень проєкту Закону з положеннями Закону про ЦОВВ в частині невідповідності суб'єктного складу щодо здійснення повноважень із забезпечення формування державної політики.

Так, частиною третьою статті 51 проєкту Закону пропонується визначити, що *порядок подання та перелік показників* адміністративних даних у сфері спорту встановлюються центральный органом виконавчої влади, що *реалізує* державну політику у сфері спорту, за погодженням з центральный органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері статистики.

Абзацом двадцять четвертим пункту 49 розділу VIII «Прикінцеві та перехідні положення» проєкту Закону пропонується внести редакційні зміни, зокрема, до абзацу першого пункту 1 частини третьої статті 7 Закону України «Про антидопінгову діяльність у спорті», що призведе до визначення у вказаному Законі, що до повноважень центрального органу виконавчої влади, що *реалізує* державну політику у сфері спорту, належить *забезпечення формування та реалізація* державної політики у сфері антидопінгової діяльності.

33. У цілому проєкт Закону не відповідає вимогам нормопроектувальної техніки в частині зазначення джерел офіційного опублікування законів України, до яких пропонується внести зміни, розміщення кодексів України на початку розділу II проєкту Закону тощо.

Також вважаємо, що для вироблення остаточної позиції щодо проєкту Закону слід враховувати позиції Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, Мінмолодьспорту, МОН, МОЗ, Мінсоцполітики, Мінекономіки.

До проєкту Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо реалізації положень Закону України «Про спорт»» (далі – проєкт Закону).

Пунктом 1 розділу II «Прикінцеві положення» проєкту Закону пропонується передбачити, що цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Водночас проєкт Закону розроблено з метою реалізації положень Закону України «Про спорт».

Таким чином, з метою взаємоузгодження відповідних проєктів Законів у пункті 1 розділу II «Прикінцеві положення» проєкту Закону слід вести мову про набрання чинності вказаним Законом одночасно з набранням чинності Законом України «Про спорт».

До проєкту Закону України «Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо реалізації положень Закону України «Про спорт»» (реєстр. № 15171 від 13 квітня 2026 року.

Пунктом 1 розділу II «Прикінцеві положення» проєкту Закону пропонується передбачити, що цей Закон набирає чинності з дня, наступного за днем його опублікування.

Водночас проєкт Закону розроблено з метою реалізації положень Закону України «Про спорт».

Таким чином, з метою взаємоузгодження відповідних проєктів Законів у пункті 1 розділу II «Прикінцеві положення» проєкту Закону слід вести мову про набрання чинності вказаним Законом одночасно з набранням чинності Законом України «Про спорт».

Заступник Міністра

Людмила КРАВЧЕНКО